På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **De afgørelser, hvorved udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve KOM/BT/7/76 nægtede at optage sagsøgerne på listen over ansøgere, og de afgørelser, hvorved udvælgelseskomiteen fastholdt sine afslag, annulleres.**

2. **Komissionen idømmes samtlige sagens omkostninger.**

Mertens de Wilmars O'Keeffe Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. juni 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 7. JUNI 1979 [1]

Høje Ret.

Indledning

I denne sag har A. Anselme og R. Constant, der er ansat som tjenestemænd i kategori C i Kommissionen, anfægtet en udvælgelseskomité's afgørelser om ikke at optage dem på listen over ansøgere til en intern udvælgelsesprøve, som skulle føre til oprettelse af en ansættelsesreserve af tekniske assistenter i lønklasserne 5 og 4 i kategori B. Hovedspørgsmålet i sagen er, om udvælgelseskomiteen med urette fandt, at sagsøgerne ikke opfyldte adgangsbetingelserne for udvælgelsesprøven. Kommissionen har lige-

1 — Oversat fra engelsk.

ledes rejst spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling, men den har ikke formelt nedlagt påstand om afvisning.

Meddelelsen om udvælgelsesprøven (stævningens bilag 4) havde nr. KOM/BT/7/76 og var i overensstemmelse med Kommissionens praksis ikke dateret. Den synes at være blevet offentliggjort i september eller oktober 1977. Det hed i meddelelsen, at udvælgelsesprøven skulle afholdes udelukkende på grundlag af prøver, og at den reserveliste, der skulle oprettes som følge af udvælgelsesprøven, »udløber den 31. december 1978«, men at »den vil kunne forlænges«. Som svar på et spørgsmål fra Domstolen ved afslutningen af de skriftlige forhandlinger har Kommissionen oplyst, at reservelistens gyldighed sluttelig blev forlænget til den 30. juni 1979. En meddelelse herom til personalet blev offentliggjort den 15. december 1978.

De stillinger, som skulle besættes, var i meddelelsen om udvælgelsesprøven i et afnsit med overskriften »I. Arbejdsområde« beskrevet som vedrørende »følgende områder:

1. telekommunikation: omstillingsbord, telefon, telex, mødelokaler;

2. audiovisuel teknik;

3. elektromekanik (bl.a. anvendt i forbindelse med bygninger og grafik . . .);

4. grafik:

   a) forlagsvirksomhed

   b) fotogravure

   c) mikrofilm og industriel fotografering

   d) offset

   e) sætning

   f) indbinding.«

(Her er der uoverensstemmelse mellem den engelske og den franske version af meddelelsen, idet det franske ord, der er anvendt i nr. 4, litra a), er »édition«, som jeg mener betyder »publishing« snarere end »printing«.)

Ansøgerne skulle på tilmeldelsesblanketterne bl.a. anføre »de(t) valgte område(r) (og for det 4. område skal der ligeledes anføres to underområder)«.

Under overskriften »II. Adgangsbetingelser for udvælgelsesprøven« indeholdt meddelelsen følgende angivelse af, hvilke »eksamensbeviser eller kvalifikationsbeviser« og hvilken »faglig erfaring« ansøgerne skulle være i besiddelse af:

»— *enten A:*

1. Uddannelse på gymnasieniveau, der er afsluttet med et eksamensbevis;

og

2. mindst 6 års erfaring på det af ansøgeren valgte område, der er opført under pkt. I »Arbejdsområde«;

og

3. a) ansøgeren skal have tiltrådt tjenesten ved Fællesskaberne som tjenestemand eller øvrig ansat inden 1. 1. 1973;

   eller

   b) ansøgeren skal have mindst 15 års faglig erfaring i forbindelse med det valgte område;

— *eller B:*

1. Mindst 9 års faglig erfaring i en udøvende funktion af teknisk art, der i vedtægtsmæssig forstand er eller svarer til kategori C;

og

2. ansøgeren skal have tiltrådt tjenesten ved Fællesskaberne som tjenestemand eller øvrig ansat inden 1. 1. 1973.«

Som De vil se, kræves det i punkt A, at ansøgeren skal have en vis erfaring på det af ham valgte »område, der er opført under ... 'Arbejdsområde'«, medens der i punkt B ikke stilles et sådant krav. For det grafiske områdes vedkommende nævnes de af ansøgeren valgte »underområder« ikke, hverken i punkt A eller B.

I de følgende afsnit af meddelelsen omtales kravene til ansøgernes sprogkundskaber, prøvernes art, bedømmelsen af prøverne og visse spørgsmål om fremgangsmåden. I ingen af disse afsnit nævnes de af ansøgerne valgte »områder« eller — for grafikkens vedkommende — de af dem valgte »underområder«.

Sagsøgerne ansøgte om at deltage i udvælgelsesprøven. De valgte begge grafik som område. Fru Anselme valgte som underområder »a) forlagsvirksomhed« og »e) sætning«, medens Constant valgte »b) fotogravure« og »c) mikrofilm og industriel fotografering«. Ingen af dem havde bevis for en videregående uddannelse på gymnasieniveau, og de kunne derfor kun opfylde adgangsbetingelserne i punkt B. De var begge blevet ansat i Kommissionens tjeneste længe før den 1. januar 1973, således at det eneste spørgsmål, som kunne opstå med hensyn til, om de hver især kunne deltage i udvælgelsesprøven, var, om de opfyldte betingelserne i punkt B.1. om faglig erfaring.

Det fremgik af de dokumenter, som fru Anselme indsendte sammen med sit ansøgningsskema (bilag 1 til svarskriftet), at hun havde ca. 17 års erfaring i sætning. Det fremgik derimod ikke, at hun skulle have erfaring i forlagsvirksomhed. Det fremgik af de dokumenter, Constant indsendte (bilag 2 til svarskriftet), at han havde mere end 12 års erfaring i fotografering, særlig i mikrofilmarbejde, men det fremgik ikke af dokumenterne, at han skulle have erfaring i fotogravure.

Den 7. februar 1978 sendte chefen for afdelingen for »ansættelse, udnævnelse og forfremmelse« under Kommissionens generaldirektorat for personale og administration, Desbois, et brev til fru Anselme, hvori det meddeltes, at udvælgelseskomiteen havde afslået hendes anmodning om at deltage i udvælgelsesprøven, idet hun ikke havde mindst 9 års faglig erfaring i en udøvende funktion af teknisk art, der i vedtægtsmæssig forstand er eller svarer til kategori C »inden for *to* underområder«. Samme dag sendte Desbois et brev af samme indhold til Constant (bilag 5 og 6 til stævningen).

Den 10. februar 1978 skrev Constant følgende (i dansk oversættelse) i et brev til Desbois angående afslaget:

»Det fremgår imidlertid af dokumenterne i min aktsamlig, at jeg for det første underområdes vedkommende (mikrofilm og industriel fotografering) har indgående kundskaber inden for mit speciale. Dette er anført i bedømmelserne. Med hensyn til det andet underområde, som jeg har valgt (fotogravure), fremgår det af bedømmelsen af 7. juli 1971, der omfatter tidsrummet fra 1. 1. 1970 til 30. 6. 1971, at jeg har er godt

kendskab til fotogravure, hvilket er en følge af, at jeg i nogen tid har været ansat i denne tjenestegren, hvorved jeg har fået erfaring på dette område.«

Constant anmodede om en fornyet behandling af ansøgningen (bilag 6 til stævningen).

Det fremgår faktisk af bedømmelsen vedrørende Constant for tiden fra den 1. 1. 1970 til den 30. 6. 1971 (bilag 13 til stævningen), at hans opgave bestod i »tous travaux de photographie — spécialisé dans le microfilmage«, og at han også havde et meget godt kendskab til fotogravure. Bedømmelsen fandtes imidlertid ikke blandt de dokumenter, som Constant sammen med ansøgningsskemaet havde forelagt for udvælgelseskomiteen, ej heller var der henvist til bedømmelsen i dokumenterne.

Den 14. februar 1978 anmodede Constant i en formel skrivelse til udvælgelseskomiteens formand om en fornyet behandling af sin ansøgning, men heller ikke i dette brev nævnte han sit kendskab til fotogravure. Han gentog kun ordret kravene i punkt II.B. i meddelelsen om udvælgelsesprøven og gjorde gældende, at han opfyldte dem (jf. bilag 7 til stævningen).

Samme dag skrev fru Anselme et ligelydende brev til udvælgelseskomiteens formand (bilag 7 til stævningen). Den følgende dag fulgte hun brevet op med et notat til Desbois; hun gjorde rede for sin karriere i Kommissionens tjeneste, hun omtalte sine sporgkundskaber, og hun henviste til bemærkningerne i bedømmelsen for 1975 til 1977 (bilag 8 til stævningen). Indholdet af notatet bekræfter fuldt ud Anselme's kvalifikationer og erfaring med hensyn til sætning; men det fremgår ikke af notatet, at hun skulle have erfaring i trykning eller forlagsvirksomhed.

Den 22. februar 1978 meddelte Desbois i enslydende breve til hver af sagsøgerne (stævningens bilag 9), at udvælgelseskomiteen på ny havde behandlet deres ansøgninger, men var nået til det resultat, at den måtte fastholde sin afgørelse. Det ses ikke, om udvælgelseskomiteen ved denne lejlighed tog indholdet af bedømmelsen vedrørende Constant for tiden fra den 1. 1. 1970 til den 30. 6. 1971 i betragtning. Desbois tilføjede imidlertid i begge brevene et P. S., hvori han tilbød en samtale med hver af sagøgerne. Så vidt ses benyttede ingen af dem sig af tilbudet.

Den 25. april 1978 indgav sagsøgerne hver for sig en formel klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 over beslutningen om ikke at lade dem deltage i udvælgelsesprøven (stævningens bilag 10).

Den 17. maj 1978 besvarede chefen for afdelingen for »vedtægten« under Kommissionens generaldirektorat for personale og administration, Rogalla, sagsøgernes klager ved at invitere hver af dem til en samtale (stævningens bilag 12). Heller ikke ved denne lejlighed synes de dog at have benyttet sig heraf. Sagsøgerne modtog ikke yderligere svar på deres klager fra ansættelsesmyndigheden eller på dennes vegne.

Den 22. november 1978 anlagde de den foreliggende sag ved Domstolen.

Formaliteten

Jeg nævnte i indledningen, at Kommissionen har rejst spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling, men ikke formelt har nedlagt påstand om afvisning. Kommissionen har anført, at fristen for sagsanlæg muligvis er overskredet, idet sagen først er anlagt 9 måneder efter, at udvælgelseskomiteens afgørelser blev meddelt sagsøgerne. Kommissionen har i denne forbindelse henvist til Domstolens praksis, hvoraf det fremgår, at den korrekte fremgangsmåde for en tjenestemand, som vil anfægte en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, er straks at indbringe sagen for Domstolen uden først at klage til ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens artikel 90.

Denne opfattelse kom for første gang til udtryk i sag 44/71, *Marcato* mod *Kommissionen,* Sml. 1972, s. 105 (»den anden *Marcato*-sag«), hvor sagsøgeren indgav en formel klage til ansættelsesmyndigheden over en udvælgelseskomité's beslutning om ikke at give ham adgang til at deltage i en udvælgelsesprøve og derefter indbragte den stiltiende afvisning af klagen for Domstolen. Hverken Kommissionen eller generaladvokat Roemer rejste spørgsmålet, om sagen kunne antages til realitetsbehandling. Domstolen tog imidlertid spørgsmålet op af egen drift og udtalte følgende:

»... det må imidlertid bemærkes, at en administrativ klage til Kommissionen over en beslutning truffet af en udvælgelseskomité er formålsløs, idet Kommissionen ikke har kompetence til at ændre eller annullere beslutninger truffet af en udvælgelseskomité;

det eneste retsmiddel, som står til rådighed for de interesserede over for en sådan beslutning, er et sagsanlæg for Domstolen, som er enekompetent til at annullere sådanne beslutninger;

at sagen først forelægges for Kommissionen skyldes imidlertid den af tjenestemændene fulgte praksis aldrig at indbringe foranstaltninger, som strider mod deres interesser, direkte for Domstolen, men først at henvende sig til ansættelsesmyndigheden også i tilfælde, hvor dette ikke er nødvendigt;

i betragtning heraf bør søgsmålet mod Kommissionens stiltiende afvisning ikke afvises af denne årsag, men bør antages til realitetsbehandling som rettet mod udvælgelseskomiteens beslutning, og fristen for sagsanlæg mod denne beslutning ... må anses for ikke at være overskredet.« (Præmisserne 4-9; org.ref. Recueil 1972, s. 433 f.)

Herefter fulgte sag 37/72, *Marcato* mod *Kommissionen,* Sml. 1973, s. 361 (»den tredje *Marcato*-sag«). I denne sag indtog Kommissionen på grundlag af et lignende sagsforhold og under henvisning til den anden *Marcato*-sag et lignende standpunkt som det, den har indtaget i den nu foreliggende sag. Den rejste spørgsmålet, om et søgsmål rettet mod gyldigheden af udvælgelseskomiteens afgørelse kunne antages til realitetsbehandling, uden dog at nedlægge en formel afvisningspåstand. Generaladvokat Mayras gav udtryk for, at det ville være urimeligt ikke at antage sagen til realitetsbehandling, og han tilføjede, at dette også kunne være en følge af en retlig argumentation: dersom ansættelsesmyndigheden modtager en klage over en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, har den da ikke pligt til at fremsende den til udvælgelseskomiteen til behandling? Domstolen udtalte følgende:

»Den forudgående indgivelse af klage til Kommissionen kan forklares med tjenestemændenes vane med ikke at indgive klage direkte til Domstolen over retsakter, der indeholder et klagepunkt mod dem, men først at henvende sig, selv om det er unødvendigt, til ansættelsesmyndigheden;

under denne synsvinkel synes det rimeligt at antage søgsmålsgrunden til realtitesbehandling.« (Præmisserne 14 og 15.)

De hændelser, der lå til grund for den anden og den tredje *Marcato*-sag, udspillede sig, før tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 i juli 1972 blev ændret ved Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 1473/72. Den første sag af betydning i denne forbindelse, som Domstolen fik forelagt på grundlag af hændelser, som havde udspillet sig efter dette tidspunkt, var sag 31/75, *Costacurta* mod *Kommissionen*, Sml. 1975, s. 1563. I denne sag rejste Kommissionen ligeledes under skriftvekslingen spørgsmålet, om sagen kunne antages til realitetsbehandling, uden dog at nedlægge en formel afvisningspåstand, hvorimod den under de mundtlige forhandlinger besluttede sig til at påstå sagen afvist. Jeg gav i mit forslag til afgørelse udtryk for, at der ved forordning nr. 1473/72 var sket en ændring i retstilstanden, og at en tjenestemand nu i alle tilfælde skulle klage til ansættelsesmyndigheden, før han anlagde sag ved Domstolen. Jeg gav også udtryk for, at jeg delte generaladvokat Mayras' opfattelse af, at en sådan klage ikke behøver at være formålsløs. Endelig udtalte jeg, at det under alle omstændigheder ville være urimeligt at afvise Costacurta's sagsanlæg. Domstolen nåede til følgende resultat:

»Da de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag imidlertid indtraf, efter at den nye vedtægt var trådt i kraft, ville det stride mod al billighed strengt at lægge sagsøgeren til last, at han har fulgt den fremgangsmåde, som klart er fastsat i den ændrede udgave af artiklerne 90 og 91.«

Sag 9/76, *Morello* mod *Kommissionen*, Sml. 1976, s. 1415, var det første tilfælde, hvor en tjenestemand indbragte en udvælgelseskomités afgørelse direkte for Domstolen uden forudgående klage til ansættelsesmyndigheden. Kommissionen hævdede i sit svarskrift, at sagen måtte afvises, idet fremgangsmåden i artikel 91 ikke var fulgt, men trak denne indsigelse tilbage i sin duplik. Generaladvokat Mayras udtalte kort, at det som følge af dommene i *Marcato*- og *Costacurta*-sagerne ikke kunne kræves, at en tjenestemand skulle indgive en klage i henhold til artikel 91 før et sagsanlæg ved Domstolen mod en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité. Domstolen fandt ikke anledning til at omtale spørgsmålet.

I sag 7/77, *Von Wüllerstorff und Urbair* mod *Kommissionen*, Sml. 1978, s. 769, havde den pågældende tjenestemand ligeledes indbragt sagen direkte for Domstolen, og Kommissionen rejste på ny spørgsmålet, om sagen skulle afvises, uden dog formelt at gøre dette gældende. Årsagen hertil var, tror jeg, i det væsentligste det, jeg havde udtalt i *Costacurta*-sagen, og at Kommissionen fandt, at det i et sådant spørgsmål var af største betydning, at retstilstanden var klar, hvilket jeg tilsluttede mig. Domstolen udtalte følgende:

»... Vedtægtens artikel 91, stk. 2, [bestemmer] faktisk, at et søgsmål kun kan antages til påkendelse ved Domstolen, når den pågældende forinden har fulgt den i artikel 90 foreskrevne administrative procedure;

denne procedure er imidlertid meningsløs, hvor det er beslutninger fra

en udvælgelseskomité, der anfægtes, eftersom ansættelsesmyndigheden ikke kan ændre disse beslutninger;

derfor er opbygningen af og formålet med den administrative procedure og domstolskontrollen til hinder for en bogstavtro fortolkning af artikel 91, stk. 2, der ene og alene ville bevirke en nytteløs forlængelse af proceduren;

sagsøgeren har derfor med rette fortolket Vedtægten således, at betingelsen i artikel 91 kun omfatter de retsakter, som ansættelsesmyndigheden eventuelt kan ændre.« (Præmisserne 6-9.)

I sagerne 4, 19 og 28/78, *Salerno m.fl.* mod *Kommissionen,* Sml. 1978, s. 2403, hvor de pågældende tjenestemænd havde klaget i henhold til artikel 90, men havde anlagt sagerne ved Domstolen uden at afvente udfaldet af klagerne, rejste Kommissionen ikke spørgsmålet om sagernes antagelse til behandling for Domstolen. Domstolen fulgte generaladvokat Capotorti og udtalte følgende:

»der opstår således det spørgsmål, om sagerne kan antages til realitetsbehandling under hensyn til tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2, der kræver, at den administrative klageadgang forinden er udtømt.

I denne henseende har Domstolen gennem en fast retspraksis fastslået, at en administrativ klage til ansættelsesmyndigheden over en udvælgelseskomité's afgørelse falder uden for rammerne af tjenestemandsvedtægtens bestemmelser, idet ansættelsesmyndigheden ikke kan annullere eller ændre afgørelser truffet af en udvælgelseskomité;

såfremt den pågældende ikke desto mindre i form af en administrativ klage retter en sådan henvendelse til ansættelsesmyndigheden, kan et sådant skridt, uanset hvilken retlig betydning det må tillægges, ikke medføre, at den pågældende mister retten til direkte at indbringe sagen for Domstolen, idet der er tale om en ret, som den pågældende ikke kan give afkald på, og som derfor ikke kan påvirkes af hans egen adfærd;

heraf følger, at sagerne kan antages til realitetsbehandling.« (Præmisserne 8-11.)

I sag 112/78, *Kobor* mod *Kommissionen* (dom af 5. 4. 1979, endnu ikke i Sml.) fik en kvindelig tjenestemand den 23. september 1977 meddelt en udvælgelseskomité's beslutning om ikke at give hende adgang til at deltage i en udvælgelsesprøve; den 7. oktober 1977 fik hun afslaget bekræftet af formanden for udvælgelseskomiteen, og den 11. oktober 1977 klagede hun til ansættelsesmyndigheden. Hun fik ikke medhold i klagen. Den 8. maj 1978 anlagde hun sag ved Domstolen med påstand om, at udvælgelseskomiteens afgørelse skulle kendes ugyldig. Det blev ikke fra nogen side hævet, at sagen ikke skulle kunne antages til realitetsbehandling.

I sag 117/78, *Orlandi* mod *Kommissionen* (ligeledes dom af 5. 4. 1979, endnu ikke i Sml.), hvor der forelå et lignende sagsforhold, rejste Kommissionen imidlertid spørgsmålet, om sagen kunne antages til behandling, idet den dog ikke formelt påstod den afvist. Domstolen, der også her fulgte generaladvokat Capotorti's forslag til afgørelse, fandt, at den administrative klage til ansættelsesmyndigheden var unødvendig, men at den omstændighed, at tjenestemanden indgivet klage og afventet dens udfald, ikke kunne medføre, at fristen for sagsanlæg var udløbet.

Selv om der således er mindre uoverensstemmelser mellem visse af de domme, der er led i denne praksis, er det efter min opfattelse nu klart fastslået:

i) at en tjenestemand, hvis interesser krænkes af en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, ikke behøver at klage til ansættelsesmyndigheden, før han indbringer afgørelsen for Domstolen, og at han normalt ikke bør forsinke sagen ved at indgive en administrativ klage,

ii) at hvis tjenestemanden i et sådant tilfælde indgiver en administrativ klage, kan dette ikke medføre, at fristen for sagsanlæg overskrides, og dette gælder, uanset om tjenestemanden afventer klagens udfald, før han anlægger sag.

Sammenfattende finder jeg, at sagen bør antages til realitetsbehandling, og jeg udtrykker håbet om, at denne sag vil være den sidste, i hvilken Domstolen skal tage stilling til dette spørgsmål. Retstilstanden på dette omstridte område må efter min opfattelse for fremtiden anses for at ligge fast.

Jeg skal herefter omtale den foreliggende sags realitet.

Realiteten

Parterne har i deres indlæg i første række drøftet fortolkningen af afsnit II.B.1. i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Sagsøgerne har anført, at en ordret fortolkning må være den rigtige, således at det var tilstrækkeligt til at give sagsøgerne adgang til at deltage i udvælgelsesprøven, at de hver især den 31. december 1977 havde »mindst 9 års faglig erfaring i en udøvende funktion af teknisk art; der i vedtægtsmæssig forstand er eller svarer til kategori C«. Fra Kommissionens side er det derimod gjort gældende, at bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven må fortolkes på baggrund af deres formål, således at det må anses for at være forudsat i afsnit II.B.1., at den dér nævnte »faglige erfaring« skal være opnået inden for det af ansøgeren valgte område og — for de ansøgere, der valgte »grafik« som område — inden for hvert af de to valgte underområder.

Der rejser sig således to spørgsmål:

i) om Kommissionen har ret i, at den i afsnit II.B.1 omhandlede erfaring skal være opnået inden for det af ansøgerne valgte område, og

ii) i bekræftende fald, om den opnåede erfaring for grakfikkens vedkommende skal være opnået inden for begge de to underområder, som ansøgeren har valgt.

Jeg har for min del kun ringe vanskelighed ved at nå frem til, at Kommissionen har ret med hensyn til spørgsmål 1. En anden opfattelse ville — i strid med sund fornuft — indebære, at en ansøger, som har eksamensbevis for en afsluttet uddannelse på gymnasieniveau, skal have erfaring inden for det af ham valgte »område« (som udtrykkeligt foreskrevet i afsnit II.A.1.), men at dette ikke skulle gælde en ansøger, som ikke er i besiddelse af et sådant eksamensbevis.

Men hvorfor nævnes det da ikke udtrykkeligt i afsnit II.B.1., at en ansøger uden eskamensbevis for en afsluttet uddannelse på gymnasieniveau skal have sin »faglige erfaring« inden for det område, han har valgt? Hvis det — som jeg tror — er rigtigt, at forklaringen ikke kan være, at forfatterne af meddelelsen om udvælgelsesprøven har villet give udtryk for, at det for en sådan ansøger ville være tilstrækkeligt at have erfaring inden

for et hvilket som helst område, kan forklaringen kun være, at de har anset spørsmålet for at være så indlysende, at de i skyndingen har overset behovet for at løse det på helt utvetydig måde. Det kan de uden tvivl kritiseres for, men det ville efter min opfattelse være meningsløst at holde dem fast ved selve meddelelsens ordlyd.

Spørgsmål 2 er efter min opfattelse vanskeligere. Overvejelsen af dette spørgsmål viser endnu klarere, med hvilken mangel på omhu meddelelsen om udvælgelsesprøven blev udformet. Selv om de to ansøgere, der valgte »grafik« som deres område, blev anmodet om at udvælge to »underområder« inden for det grafiske område, omtales det ikke nogetsteds i meddelelsen, med hvilket formål de blev anmodet herom.

Fra sagsøgernes side er det hævdet, at formålet kun kan have været at fastslå, inden for hvilke fagområder ansøgerne ønskede at aflægge prøver, og måske at lette ansættelsesmyndighedens valg af personer til bestemte stillinger fra den liste over egnede ansøgere, som skulle opstilles af udvælgelseskomiteen. Dette argument mener jeg imidlertid indeholder kimen til sin egen ødelæggelse. Hvis dét var formålet med, at »grafik-« ansøgerne blev anmodet om at vælge »underområder«, hvorfor skulle formålet da ikke også have været at fastslå, om de var i besiddelse af den krævede »erfaring«? Hvad kunne, når alt kommer til alt, formålet være med at efterprøve en ansøgers egnethed på et område, hvor han ikke hævdede at have nogen erfaring?

At »underområderne« af det grafiske fagområde ikke omtales i meddelelsens afsnit II, giver imidlertid anledning til et yderligere spørgsmål. I punkt A.2. i afsnit II kræves der »6 års erfaring«, i punkt A.3.b) »15 års faglig erfaring« og i punkt B.1. (som særligt interesserer os her) »9 års faglig erfaring«. Betyder dette, at en ansøger med »grafik« som fagområde i henhold til punkt A.2. skal have 6 års erfaring inden for hvert af de valgte underområder (dvs. i alt 12 år); betyder det, at han i henhold til punkt A.3.b) skal have 15 års erfaring inden for hvert underområde (i alt 30 års erfaring), og endelig at han i henhold til punkt B.1. skal have 9 års erfaring inden for hvert underområde (i alt 18 år); Kommissionen er naturligvis veget tilbage for en så urimelig fortolkning. Kommissionen har hævdet, at i alt (henholdsvis) 6, 15 eller 9 års erfaring var tilstrækkelig (ligesom for ansøgere med andre fagområder end grafik), og at udvælgelseskomiteen for hver ansøger med grafik som område kunne afgøre, om ansøgeren — inden for rammerne af de krævede 6, 15 eller 9 års erfaring — havde opnået tilstrækkelig erfaring inden for hvert af de to valgte underområder.

Denne fortolkning indebærer, at der i afsnit II forudsættes en hel del, som ikke er nævnt udtrykkeligt, og den indebærer, at udvælgelseskomiteen tillægges et betydeligt skøn. Jeg er imidlertid — med nogen tøven — nået frem til, at det er den rigtige fortolkning. Enhver anden fortolkning ville gøre kravet i meddelelsen om udvælgelsesprøven om, at ansøgere med grafik som fagområde skulle angive to underområder, meningsløst. Også her forekommer det mig, at løsningen ligger i en appel til den sunde fornuft. Jeg overser heller ikke det af Kommissionen anførte om, at erfaring inden for kun ét af de underområder af det grafiske fagområde, som er nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, næppe kunne begrunde, at en tjeneste-

mand blev forfremmet fra kategori C til kategori B.

Alt i alt er jeg af den opfattelse, at Kommissionen også for spørgsmål 2's vedkommende har ret.

Herefter står tilbage at gennemgå anbringendet verdrørende Constant's kendskab til fotogravure. Der er fra Constant's side ikke blevet lagt megen vægt på dette anbringende, hvilket efter min opfattelse er med rette. Uanset hvilket kendskab til og hvilken erfaring inden for fotogravure han måtte have (og herom ved vi kun, hvad der var anført i bedømmelsen for 1. 1. 1970 til 30. 6. 1971, og hvad han fortalte Desbois i brevet af 10. 2. 1978), står det dog fast, at han undlod at henvise dertil i ansøgningen. Han henviste ikke engang dertil i sit brev af 14. februar 1978 til formanden for udvælgelseskomiteen, men kun i sit brev til Desbois.

Vi ved alle, hvor tidsrøvende arbejdet i udvælgelseskomiteerne inden for fællesskabsinstitutionerne er, og vi kender alle det konstante behov for at anvende strømlinede metoder, i det omfang dette kan forenes med en retfærdig og effektiv udførelse af komiteernes opgaver. Under disse omstændigheder må det påhvile en tjenestemand, som ønsker at deltage i en udvælgelsesprøve, at drage omsorg for, at ansøgningen indeholder alle relevante oplysninger om hans kvalifikationer. Det kan ikke forventes, at en udvælgelseskomité nøje gennemgår hver ansøgers aktsamling for at se, om ansøgeren har udeladt noget. Ej heller kan en ansøger forvente, at personaleafdelingen i den pågældende institution giver en udvælgelseskomité meddelelse om denne eller hin oplysning, som ansøgeren har gjort personaleafdelingen, men ikke udvælgelseskomiteen, opmærksom på.

Jeg mener derfor, at Constant kun har sig selv at bebrejde, hvis hans erfaring i fotogravure ikke blev taget i betragtning efter fortjeneste af udvælgelseskomiteen, og dette gælder så meget desto mere, som han ikke synes at have gjort brug af hverken Desbois' eller Rogalla's tilbud om en samtale.

Sammenfattende er jeg af den opfattelse, at sagsøgerne ikke kan gives medhold. Jeg kunne nok have beklaget dette resultat, hvis ikke det var fordi, gyldighedstiden for den ansættelsesreserve, der blev oprettet som følge af udvælgelsesprøven, alligevel udløber ved udgangen af indeværende måned. Men på denne baggrund er det vanskeligt at se, til hvilken nytte en afgørelse fra Domstolen, hvorved sagsøgerne fik medhold, kunne være for dem. Måske illustrerer dette, at det er en klog regel, der er opstillet gennem de afgørelser fra Domstolen, som jeg har omtalt, nemlig at en tjenestemand, som ønsker at anfægte en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, ikke bør forsinke sagen ved at klage til ansættelsesmyndigheden, men straks bør indbringe den for Domstolen.

Sagens omkostninger

Jeg har overvejet, om der i dette tilfælde bør gøres undtagelse fra den almindelige regel, der på baggrund af artikel 70 i Domstolens procesreglement gælder om, at hver af parterne, hvis ikke der gives medhold i en sag som denne, skal afholde deres egne sagsomkostninger. Årsagen til, at jeg har overvejet dette, er, at Kommissionen i vidt omfang har givet anledning til disse sager ved at opslå en mangelfuldt affattet meddelelse om en udvælgelsesprøve. Jeg er imidlertid nået til det resultat, at der ikke bør gøres en sådan undtagelse, idet dette kunne blive fortolket som et signal til tjenestemænd, som anser deres interesser for at være

krænkede, om, at de — når en fællesskabsinstitution offentliggør en ikke utvetydig meddelelse om en ledig stilling eller om en udvælgelsesprøve — frit kan føre sag derom uden selv at påtage sig nogen økonomisk risiko.

Sammenfatning

Jeg foreslår følgelig, at sagsøgte frifindes med det heraf følgende sædvanlige resultat med hensyn til sagens omkostninger.